

GEBEDSVERHOORING

Kerstverhaal

door

H. M. VAN DER VEGT.

HARDERWIJK, H. A. BERENDS.

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

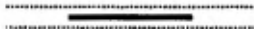
GEBEDSVERHOORING.

Kerstverhaal voor de jeugd.

DOOR

H. M. VAN DER VEGT.

Schrijver van: *„De Eenige Redder,”*
„Ednard,” *„De kracht van Gods woord,”* enz.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

HET KERSTFEEST.

Onder de Christelijke feesten is dat het aller belangrijkste, waarop men de geboorte van den Heere Jezus herdenkt.

In elk gezin, waarvan de ouders belangstellen in het eeuwig heil hunner kinderen, wordt die heuchelijke gebeurtenis plechtig herdacht. Het geheele gezin is dan bijeen. Men bidt te zamen, men heft psalmen aan ter eere Gods, men herinnert elkander aan alles wat van die geboorte in Gods Woord staat aangeteekend, en eindigt dat feestelijk bijeen zijn met dankgebed en psalmgezang.

Voor menig kind werd de kerstavond, op die wijze doorgebracht, ten zegen. Menig kinderhart werd geopend om acht te nemen op hetgeen van vader of moeder gesproken werd uit Gods Woord en leerde van kindsbeen God vreezen.

Niet altoos, neen helaas, maar zelden wordt die zoo gewenschte vrucht reeds in de vroege jaren aanschouwd. De meesten die 't voorrecht hebben onderwijs te ontvangen in Gods Woord, vergeten het geleerde. De arbeid aan hen besteed in jeugdige jaren schijnt vruchteloos. Menig kind zwerft bij 't opwassen weg in de wereld, verwaarloost het geleerde, verdringt de indrukken in jeugdige jaren ontvangen, en leeft tot smart der godvreezende ouders, alsof ze voor de wereld waren opgevoed.

Evenwel is niet alles verloren wat onvruchtbaar schijnt te blijven. De indrukken in vroege jaren ontvangen, worden

door de goede hand Gods weer verlevendigd. Het woord toen gesproken, hoe lang ook vergeten, wordt dikwerf door den Heiligen Geest weer in herinnering gebracht en vruchtbaar gemaakt tot bekeering, want God belooft: „Mijn woord zal niet ledig tot Mij wederkeeren,” en Zijne beloften failen niet.

Zoo dacht er timmerman van B. ook over. Daarom sprak hij met zijn eenig zoontje Johannes, bij elke gelegenheid over datgene uit Gods Woord, wat voor kinderen geschikt is en onder den zegen des Heeren nuttig kan zijn.

Voor al de Kerstavond was een feestavond voor het kleine gezin, wanneer de godvreezende van B. met vrouw en kind bij den haard gezeten, de geboorte van den Heere Jezus herdacht.

Gij hadt eens moeten hooren hoe recht kinderlijk de goede man over die geboorte sprak, en het den kleinen jongen duidelijk maakte wat een groot wonder het is, dat Jezus, die van eeuwigheid Gods Zoon en daarom God zelf is, door de geboorte uit Maria mensch werd, en toch, schoon mensch uit menschen, God is en blijft tot in eeuwigheid. Op kinderlijke wijze verklaarde hij aan Johannes waarom Jezus God en mensch moet wezen, om Zaligmaker van zondaren te kunnen zijn. Niet één der engelen, verzekerde hij, ja alle engelen te zamen konden geen enkel mensch behouden, daarom gaf God zijnen eenig geboren Zoon, opdat door Hem, niet maar een enkel mensch, maar duizenden bij duizenden zonden worden gezaligd. Die Zoon van God had geen Zaligmaker kunnen zijn, zoo Hij niet als mensch ware geboren, daarom werd Hij die God is, mensch. O, riep hij dan, zie eens hoe lief God de wereld gehad heeft, dat Hij zijnen eenig geboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in

Hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe! Wat koning zou willen dat zijn zoon een bedelaar werd en wat konings zoon zou arm in de wereld willen leven om bedelaars rijk te maken? Maar Jezus is van God gegeven, en hier op aarde gekomen om arm te worden daar Hij rijk was, om door zijne armoede duizenden rijk te maken. Wat koning zal zijn zoon, die hem lief is en die hem bemint, in de gevangenis willen laten zetten om misdadigers te bevrijden, openbaar laten reichten om schuldigen vrij te spreken en ter dood laten veroordeelen, om zijne eigene vijanden in het leven te behouden? Maar God heeft zijn eigen, zijn geliefden Zoon in Bethlehem laten geboren worden, opdat Hij als een kwaaddoener gebonden, als een oproermaker ter dood veroordeeld, als een moordenaar gedood zou worden aan 't kruis, opdat kwaaddoeners bekeerd, vijanden met God verzoend en schuldige menschen hier op aarde Gods gunst genieten en na den dood eeuwig zalig zullen worden. Van daar, dus vervolgde hij, dat Zacharias toen hij met de aanstaande geboorte van den Heere Jezus was bekend gemaakt, zoo verblijd heeft opgezongen: „Lof zij den God van Israël,” en dat Maria toen zij wist dat Jezus zou worden geboren, vol blijdschap uitriep: Mijne ziele maakt groot den Heere, en mijn geest verheugt zich in God mijnen Zaligmaker! Zelfs in den hemel, zóó heuchelrijk is de geboorte van Jezus, was er blijdschap onder de engelen Gods toen het Kindeke in Bethlehem was geboren. Die zalige troongees-ten daalden op aarde neder, boodschapten dat heil aan de herders, duizenden bij duizenden hieven in dien onvergetelijken nacht een lofied aan en zongen, dat het door lucht en wolken klonk: „Eere zij God in de hoogte, vrede op aarde, in den menschen een welbehagen!”

En zullen dan menschen dien heerlijken nacht mogen vergeten? Zal er van jaar tot jaar van die geboorte geene gedachtenis worden gevierd? Zullen wij niet met blijdschap denken aan 't geen er in den stal en op de velden van Bethlehem is voorgevallen? Zullen wij elkander niet herinneren: „Jezus Christus is in de wereld gekomen om de zondaren zalig te maken?” Wij kunnen, 't is waar, niet meer met de herders naar Bethlehem reizen; ook is Jezus niet meer op aarde te vinden; maar het Kindeke dat eens in Bethlehems kribbe lag, is nu in den Hemel als een Vorst en Zaligmaker verheven op den troon des Heelals en roept ons toe uit zijn Woord: „Wendt u naar mij toe, wordt behouden, want Ik ben God en niemand meer!” Wij mogen, wij moeten nu neêrvallen aan zijnen Troon en bidden: „Zone Davids ontferm u mijner!”

En even zoo min als de herders zijn teleurgesteld die Hem zochten en vonden op 't woord van den engel: „Gij zult het kindeke vinden,” evenzoo min wordt elk teleurgesteld die tot Hem leert vluchten, want Jezus belooft in zijn woord: „die Mij zoekt die zal Mij vinden, die Mij vindt, vindt het leven en trekt een welbehagen van den Heere.” En zoo vroolijk de herders wederkeerden van Bethlehem, zoo vroolijk hebben reeds duizenden geleefd, nadat zij Jezus vonden, en zijn als Jakob verhengd den dood te gemoet gegaan, met de blijde betuiging: „op Uwe zaligheid wacht ik o Heere!”

Dan riep van B. zijn Johannes toe, wat David aan Salomo toeriep: „En nu mijn zoon, ken den God uws vaders en dien Hem met een volkomen hart en eene gewillige ziel. Indien gij Hem zoekt, Hij zal van u gevonden worden, maar indien gij Hem verlaat, Hij zal u ook verlaten!”

HET GEBED.

Onder zulke leeringen en vermaningen opgevoed, werd de kleine Johannes in zijne vroegste jeugd reeds bekend met den inhoud der Heilige Schrift, die hem wijs konde maken tot zaligheid. Elken avond voor hij te bed ging en iederen morgen zoodra hij was opgestaan, boog hij zijne knietjes en bad of dankte voor de bewaring in den nacht en vergat nimmer te vragen: Heere bekeer mij zoo zal ik bekeerd zijn, trek mij zoo zal ik u naloopen! Wel is waar, was hem dat gebed door zijne moeder geleerd en zij sloeg hem bij het naar bed gaan en ook als hij opstond, nauwkeurig gade of hij aan die gewoonte ook ontrouw werd, om hem dan zijn verzuim onder 't oog te brengen; maar toch waren er dagen, reeds in zijne vroege jeugd, dat hij geheel uit zich zelve, naar aanleiding van 't geen hij in huis of in school of op de katechisatie had gehoord, zijne knietjes boog en om bekeering bad. Zoo kwam hij eens te huis van de katechisatie waar hem de geschiedenis van Absalon was verteld. Met bijzonderen indruk had hij geluisterd en vervuld met de gedachte aan de vergeldende hand Gods, die Absalon ontmoette, en bewogen over het ongelukkig uiteinde van dezen ondankbaren zoon, treedt hij de woonkamer binnen. Hier meent hij alleen te zijn, valt voor eenen stoel op zijne knietjes, en roept in kinderlijke eenvoudigheid: „Ach, Heere bewaar mij dat ik een Absalon worde, bekeer mij uit genade — Amen. Amen.”

Dat kleine, hartelijke gebed werd door de moeder met de innigste blijdschap afgeluisterd. Zij was juist in eene groote kast om iets te rangschikken, toen Johannes binnen kwam en kon hem dus zien en hooren zonder dat hij dit bemerkte. Hoe de goede vrouw hierdoor werd getroffen en met hoeveel blijdschap ook van B. dit heerlijk nieuws uit den mond zijner vrouw vernam, behoef ik niet te melden. Zij schepten hieruit eene blijde hoop dat hun lieveling van jongs aan den Heere mocht zoeken en verdubbelden hunne gebeden voor hem, naar mate zij meer indrukken bij hem bespeurden.

Zoo bracht de kleine Johannes zijne kinderjaren door onder de gedurige vermaningen zijner godvruchtige ouders, die niet vertraagden in het gebed voor hem.

Hij werd een flinke, frissche jongen, die levendig van aard en vlug van oordeel, de hoop zijner godvreezende ouders was en die, naar de verwachting van allen die hem kenden, een nuttig lid der maatschappij worden kon.

Op 15-jarigen leeftijd verliet hij met toestemming van zijnen vader de school en koos even als deze een timmerman te worden. In de drie eerste jaren, dus tot achttienjarigen ouderdom, werkte hij onder opzicht van zijnen godvruchtigen vader, die hem door zorgvuldige onderrichting zoo ver in dat vak bekwaamde, dat hij reeds onder de beste knechten kon gerekend worden.

Van B. en zijne vrouw zagen met o'zooveel blijdschap hoevele vorderingen hun zoon in het timmervak maakte en koesterden hieruit de hoop, dat hij eenmaal met eere dat vak zou kunnen uitoefenen. Hunne blijdschap was echter niet onvermengd. Er was iets waarover zij zich o' zoo zeer verontrustten. Hoe meer hun zoon in jaren toenam, hoe min-

der indruk zij bij hem bespeurden. Wel bleef hij zich alle zondige gezelschappen en vermaken onttrekken; ook zou hij geen kerkbeurt met opzet verzuimen en woonde de huisgodsdienst als naar gewoonte bij. Even blijmoedig als altoos bezocht hij de katechisaties en leerde met lust en vlijt, maar hoe men hem ook in het geheim bespiedde, men merkte niet meer dat hij als vroeger, zijne knieën boog voor God. Zijn bidwerk bepaalde zich enkel tot de gewone dagelijksche gebeden. Dit verontrustte de ouders te meer, wijl Johannes binnenkort de ouderlijke woning moest verlaten, om in eene groote stad meer kennis van en ervaring in zijn vak op te doen. Naarmate de zoon meer was afgenomen in 't gebed, werden de ouders daarin vuriger, en toen hij eenmaal was vertrokken, kon men van van B. en zijne vrouw met alle recht betuigen:

„Zij liepen als een stroom Hem aan.”

Johannes van B. was in den eersten tijd van zijn verblijf in die groote stad lang niet op zijn gemak. Hij mistte het gezellig, het hartelijk verkeer met zijne ouders, die hij slechts nu en dan bezoeken kon. Hij vond daar niemand van wien hij die belangstelling ondervond, die zijne ouders in hem stelden, en was daarom in stilte verdrietig dat hij van hen verwijderd was. Alleen als hij werkte, had hij genot, overigens gevoelde hij zich eenzaam en verlaten. Voor zijne ouders trachtte hij zijn verdriet te verbergen en zocht des Zondags vooral afleiding in kerkgaan en bijbellezen, terwijl hij zoo nu en dan ook weer de knieën boog in de eenzaamheid. Och had hij in dat alles volhard! maar helaas, de arme jongen kwam op verkeerde paden en in verkeerde gezelschappen, waar zoowel het een als het andere vergeten werd. Langzamerhand kreeg hij vrienden. Sommige knechten met wie hij

werkte, wisten zijne vriendschap te verwerven. Zij brachten hem in ijdele gezelschappen en op plaatsen waar hij in vele verzoekingën kwam.

Johannes van B. werd voor de wereld gewonnen.

Gij moet niet denken dat dit zoo in eens geschiedde en dat hij zich geheel gerust in de wereld bewoog. Neen — langzamerhand werd hij medegesleept; van stap tot stap ging hij verder. Eerst onder zware beschuldigingen van het verontruste geweten, dat hem de grootste verwijtingen deed, zoowel onder als na het bezoeken van ijdel gezelschap. Maar na maanden die kloppingen te hebben weerstaan, vloeyde hij geheel door, tot hij, o jammer, de wereld zonder groote onrust kon dienen. Hij werd zóózeer door de vermaken der wereld ingenomen, dat hij, zelfs op den dag des Heeren de kerk durfde verzuimen en dikwijls, ja veel liever de plaatsen bezocht, waar God werd onteerd en vergeten en waar dus, hoe fatsoenlijk het er ook voor 't oog der wereld moge toegaan, zonde op zonde gestapeld werd.

Nu werd zijn hart ook meer en meer van zijne ouders afgetrokken; de vrees voor hunne trouwe vermaningen en de liefde tot de wereld deden hem de gewone bezoeken zoo kort mogelijk maken.

De afwijking van Johannes ontging het scherpziend oog der ouders niet, en zij merkten met diepe smart, hoe zeer hij aan de wereld verbonden was en hoe afkeerig hij zich toonde van God en zijn dienst, zijn volk en zijn Woord. Het ontging hun niet hoe zelfs de tranen zijner moeder, zoo min als de liefderijkste vermaningen van zijn vader, niet de gewenschte gevolgen hadden. Hij bleef, hoewel bescheiden, koel en koud, en was heimelijk verheugd, als hij hen weer verlaten kon.

Hadden van B. en zijne vrouw vroeger zoo vurig gebeden voor hun eenigen zoon, toen hij in kinderlijken eenvoud zijne knietjes boog en om bekeering bad, die gebeden werden vertienvoudigd nu hij zoo in de wereld was verdood. Nacht en dag zweefde het beeld van hun kind hun voor oogen. Siddering en beving greep hen aan bij de gedachte, dat hij vervreemd van God zou voortleven, en zijne frissche jeugdige krachten aan de wereld zou blijven wijden en dan bij den dood — zooals zoo vele duizenden — verloren gaan. Zij riepen uit den nood, worstelden aan den troon der genade, smeekten als de hoofdman: „Heere kom af, eer mijn kind sterft!” en pleitende op de belofte des Heeren: „ik ben uw God en de God uws zaads,” geloofden zij op hoop tegen hoop, dat hetgeen God beloofd had, hij ook machtig was te doen.

DE VERHOORING.

De patroon van Johannes had eenige uren van de stad een werk aangenomen, waaraan weken moest worden gearbeid. Hij zocht eenige zijner bekwaamste knechten uit, op wie hij meende te kunnen vertrouwen, en zond hen daarheen om dat werk af te maken. Ook Johannes behoorde tot dat getal, en niet weinig met die onderscheiding ingenomen, zocht hij blijmoedig zijn gereedschap bijeen, en vertrok met zijne medeknechten op den bepaalden tijd. Het huis waaraan moest gearbeid worden was een kasteel,

dat midden in een heerlijk landgoed gelegen, en niet ver van een welvarend dorp verwijderd was. In dat dorp zocht de patroon voor de werklieden inwoning bij fatsoenlijke menschen, waar zij twee en twee geplaatst en tegen billijke vergoeding van al het noodige voorzien werden.

De werklieden gevoelden zich in hunne nieuwe omgeving zeer op hun gemak. 't Was midden in den zomer; zij hadden vrije wandeling in het bosch en brachten na den arbeid menigen avond met wandelen door. Jammer dat niet een hunner een open oog en oor had voor de heerlijkheid der deugden Gods, die zoo blinkend uit de schepping ons tegenstraalt. Zij zagen de schoone natuur, maar niet de wijsheid en goedheid des Heeren. Zij verlustigden zich onder het geboomte, waarin de kleine vogels hunnen grooten Schepper prezen door vroolijk gezang, maar riepen niet met David: „Hoe groot zijn uwe werken o Heere! Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt!” In tegendeel, zij onteerden God en verstrooiden zich nu met allerlei ijdele gesprekken, zonder te bedenken dat men van elk ijdel woord eens rekenschap geven moet. Ook Johannes helaas, deed gelijk alle anderen, en vermaakte zich als ieder van hen.

In zijn kosthuis vond hij het echter niet zoo prettig. Hij had, zooals hij zich uitdrukte, het in dat opzicht niet zoo goed getroffen als de anderen. Deze waren bij menschen te huis, waar men geen vreeze Gods kon vinden; maar hij was in een gezin, waar de Naam des Heeren in Geest en Waarheid werd aangeroepen. Bij iederen maaltijd werd Gods Woord gelezen. De oude man sprak, vooral des Zondags, naar aanleiding van het gelezene een stichtelijk woord en bad zoo ernstig, zoo doordringend, dat de jonge gezellen er dikwijls onder getroffen werden. Vooral was dit met Johannes

het geval, die zoo nu en dan onder het gebed een traan wegpinkte uit zijn geslotene oogen. Dit was hem echter niet naar genoegen. Eerst zocht hij zelfs onder t gebed zich te verstrooien door aan andere dingen te denken, en spande alle krachten in, om iederen indruk te verdrijven. Toen dit hem niet gelukte wenschte hij bij andere lieden te worden geplaatst, en trachtte dan den een, dan den ander zijner medgezellen over te halen met hem van kosthuis te verwisselen; maar als men dan merkte waarom hij dit begeerde, was niemand genegen aan zijn verzoek te voldoen. Hij moest dus tegen zijn zin verblijven waar hij niet gaarne was en moest hooren wat hij liever niet had willen hooren, omdat zijn geweten zoo gedurig werd geraakt en omdat de gesprekken van den vromen man, hem zoo levendig de leeringen en vermaningen van zijnen godvruchtigen vader in herinnering brachten. Hierdoor werd hij opnieuw verontrust en kon zich niet zonder zelfverwijt in de ijdelheid bewegen.

De eenvoudige dorpsbewoner, die zeer spoedig bemerkte, hoe zeer Johannes onder de bespreking van Gods Woord getroffen werd, was hierover niet weinig verheugd, en bad vurig tot den Heere om dat jeugdig hart te openen, opdat het acht name op den inhoud van Gods Woord. Hij gevoelde zich sterk tot hem getrokken, en kon zelden nalaten hem deze of gene woorden uit de Schrift toe te voegen, die hem onder den zegen des Heeren konden nuttig zijn. Ook begon hij nu en dan te spreken over den weg, dien God met hem gehouden had; en 't waren vooral die mededeelingen, die als vuur brandden op het geweten van Johannes. Wat hij uit den mond van den ouden man hoorde, kwam zoo geheel overeen, met hetgeen hem zijn vader zoo dikwerf had medegedeeld en waarnaar hij als kind met zooveel blijd-

schap placht te luisteren. Nu en dan kreeg hij een pijnlijke gewaarwording over den treurigen staat waarin hij leefde, ofschoon hij dit zorgvuldig trachtte te verbergen; maar toen op een avond uit Gods woord werd gelezen: „dewijl Ik geroepen heb, en gij geweigerd hebt, Ik mijne hand uitgestrekt en gij al mijnen raad verworpen hebt, zoo zal Ik lachen in uw verderf en spotten als uw vreeze komt,” toen kromp zijn hart in een bij de gedachte aan den God zijns vaders, iedere waarschuwing uit vroegeren tijd werd hem levendig herinnerd, en hoe hij zich ook vermande, hij kon zich niet inhouden en barstte luidkeels in een vloed van tranen uit. Na de dankzegging werd er weinig meer gesproken; elk der huisgenooten ging zijn weg; maar de trouwe huisvader knielde neer in de eenzaamheid om Gods ontferming in te roepen over den jongeling, bij wien hij zooveel indruk had bespeurd.

Niet lang daarna was het werk voltooid, waaraan Johannes had helpen arbeiden en het oogenblik daar, dat hij terugkeerde naar de woelige stad. In den eersten tijd bleef Johannes, die zich sedert genoemden avond aan de dartelste bijeenkomsten had onttrokken, stil en bedaard. Hij las meer dan anders in Gods Woord, bad gedurig en had het stellige voornemen, zich aan de ijdelheid der wereld te onttrekken en te leven naar den regel van Gods Woord.

Evenwel kon hij de bespottingen zijner kameraden op den duur niet weerstaan, gaf langzaam meer en meer toe aan de lokstem der wereld, en zou, ware Gods Hand niet tusschen beide gekomen, dieper dan ooit zijn gezonken.

Wat gebeurt er?

Hij is in de stad met een zijner medgezellen bezig de

lijst te herstellen der goot van een der hoogste huizen.

De knecht met wien hij werkt zit in de goot, Johannes staat op den ladder. Op het onverwachts verliest de eerste het evenwicht, tuimelt met het hoofd naar beneden, en valt levenloos op straat ter neder. Johannes siddert aan al zijn leden, klemt zich vol angst aan den ladder vast, blijft eenige minuten bewegeloos staan en toen hij eenigszins van den schrik is bekomen, daalt hij langs den ladder af, vindt den ongelukkige met verpletterd hoofd in den gang van 't huis waarin hij reeds gedragen was en — het oogenblik zijner redding is daar.

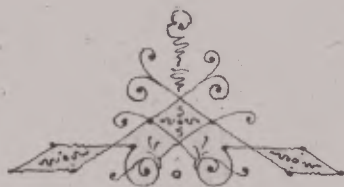
De droefheid naar God, die eene onberouwelijke bekeering tot zaligheid werkt, wordt in hem geboren. De zonden worden hem bitter. De schuld der zonde wordt hem zwaar. Hij ziet het Godonteerende van alle ijdele vermaken, leert met David bidden: „Genâ, o God! genâ hoor mijn gebed!” doet volkomen afstand van alle ongerechtigheid en leert den Naam van Jezus noemen tot zaligheid.

Nu gevoelt hij zich weer naar zijne ouders getrokken. O, hoe smart het hem, dat hij hun zooveel verdriet veroorzaakt heeft. Hij kan niet rusten voor hij, ook voor hen, zijne misdaden beleden en van hen vergiffenis ontvangen heeft. Hij trekt op naar zijne ouders, die hem met zalige blijdschap ontmoeten. Vader vergeeft hem van harte en drukt onder een vloed van tranen zijne hand. Moeder omhelst hem en weent lang, zeer lang aan zijnen hals en nadat de eerste ontroering een weinig bedaard is, vallen ouders en kind, nu één van hart en één van keus aan den troon der genade om den Redder van zondaren te danken voor zijne trouw en goedheid.

Johannes bleef nu bij zijne ouders te huis en was de

vreugde, de steun van hunnen ouderdom. Maar ook de oude man bij wien hij zoovele weken was gehuisvest, werd van dit heuchelrijk nieuws verwittigd. Hij werd hun liefste vriend op aarde. Elk jaar kwam hij eenige dagen bij hen doorbrengen en als dan dat viertal samen was en samen sprak over de wondere leiding Gods met hen gehouden, was hun lievelingslied:

Loof, loof den Heer, mijn ziel, met alle krachten;
Verhef zijn Naam, zoo groot, zoo heilig t' achten;
Och, of nu al, wat in mij is, Hem preez!
Loof, loof, mijn ziel, den Hoorder der gebeden,
Vergeet nooit één van zijn weldadigheden
Vergeet ze niet; 't is God, die z' u bewees.

MET KERSTDAG TE HUIS!

Kerstverhaal
door

J. C. Luitingh

met gekleurde plaat en geillustreerd omslag

Prijs 12½ Cent

25 Ex. f 2.75. 100 Ex. f 8.50.

